

Arrest

**nr. 89 136 van 4 oktober 2012
in de zaken RvV X en X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers diende op 30 november 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 28 en 29 februari 2012 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beroepen die door verzoekers tegen deze beslissingen werden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidden tot arrest nr. 81 912 van 5 juni 2012, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en tot arrest nr. 82 446 van 5 juni 2012, waarbij in hoofde van verzoekster de afstand van het geding werd vastgesteld.

1.2. Verzoekers diende een tweede asielaanvraag in op 27 juni 2012.

1.3. Op 29 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvragen (bijlagen 13quater). Zij vormen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing werd getroffen ten opzichte van verzoeker en is gemotiveerd als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde S. G. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit: Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.06.2012

Overwegende dat betrokkene op 30.11.2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 29.02.2012 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 01.06.2012 een arrest velde waarbij de afstand van het geding werd vastgesteld; betrokkene op 27.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene een begeleidend schrijven voorlegt van zijn advocaat; dit document geen ander licht werpt op zijn verklaringen; deze brief de conclusies van het CGVS niet kan weerleggen; betrokkene een attest van het verzoeningscomité, daterend van 12.06.2012, voorlegt waarin zijn problemen bevestigd worden; dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene enkele kopieën (rapport van het nationaal verzoeningscomité, twee brieven gericht aan G. M. (...) van 06.06.2011 en een aanbeveling opgemaakt door het Ministerie van arbeid, Sociale zaken en gelijkheid van 29.09.2009 + certificaat van Ruko Sako van 30.06.2010) voorlegt om zijn relaas te staven; aan kopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend, gezien de authenticiteit van dergelijke documenten niet kan worden nagegaan; betrokkene verklaart dat hij wel nog telefonisch contact heeft met zijn moeder, maar zij hem geen nieuws verteld over zijn problemen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene at op 20.03.2012 en 14.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

De tweede bestreden beslissing werd getroffen ten opzichte van verzoekster en is gemotiveerd als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde S. B. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit: Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.06.2012

Overwegende dat betrokkene op 30.11.2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 29.02.2012 een beslissing

'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 01.06.2012 een arrest velde waarbij de afstand van het geding werd vastgesteld; betrokkene op 27.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende; overwegende dat betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar vorige asielprocedure heeft aangehaald; door het CGVS geen enkel geloof werd gehecht aan haar relaas; betrokkene verwijst naar documenten die door haar echtgenoot werden voorgelegd; in hoofde van haar man een beslissing 'weigering van in overwegingname werd genomen', dient voor betrokkene eenzelfde beslissing te worden genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad aangezien betrokkene al op 20.03.2012 en 14.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers vragen ieder in een afzonderlijk verzoekschrift de vernietiging van hun beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. De beslissing die ten aanzien van verzoekster werd genomen, verwijst naar de beslissing die dezelfde dag ten aanzien van verzoeker werd getroffen. Het verzoekschrift dat werd ingediend door verzoekster is nagenoeg identiek aan het verzoekschrift dat werd ingediend door verzoeker. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschriften een enig middel aan waarin zij zich beroepen op de schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers betogen op vrijwel identieke wijze als volgt:

"In het kader van zijn beslissing tot weigering, maakt de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van het feit dat de tweede asielaanvraag ingediend door de betrokkene geen enkel niet element bijbrengt ten opzichte van de eerste.

De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat de documenten neergelegd door verzoeker, hetzij het verslag van de Nationale Verzoeningscommissie, twee brieven gestuurd aan G. M. (...) en een aanbeveling uitgaande van het Ministerie van Arbeid van 29.09.2009 geen originelen zijn en hadden kunnen neergelegd worden tijdens de eerste asielaanvraag.

Verzoeker is verwonderd over zo'n motivatie in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, wat betreft het feit dat de documenten hadden kunnen neergelegd worden tijdens de 1e asielaanvraag, laat verzoeker (verzoekster) als element gelden dat deze documenten hem (haar) pas werden overgemaakt na de zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die tot het arrest van 29 juni heeft geleid.

Het was (hem) haar dus onmogelijk ze over te maken tijdens de eerste asielaanvraag.

Daarenboven, vanaf het ogenblik waarop, in het kader van een tweede asielaanvraag, de kandidaat vluchteling nieuwe documenten overmaakt, behoort het aan de Dienst Vreemdelingenzaken de redenen

aan te wijzen waarom zij geen nieuwe elementen kunnen uitmaken omdat zij niets nieuws bijbrengen ten opzichte van de reeds onderzochte asielaanvraag.

Aldus, oordelen dat deze documenten die wel degelijk verband houden met de problemen tegengekomen door verzoeker in Albanië, niet kunnen beschouwd worden als nieuwe elementen, enkel door het feit dat zij tijdens de vorige asielaanvraag hadden kunnen overgemaakt worden, zonder daar de redenen van uit te leggen, kan worden beschouwd als een ondoeltreffende motivatie.

Daarenboven verwerpt de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens deze aanvraag door te laten gelden dat de documenten ingeroepen door verzoeker in het kader van deze tweede asielaanvraag niet in origineel werden overgemaakt.

Opnieuw roept deze motivatie vragen op, inderdaad, tijdens zijn onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft verzoeker duidelijk gesteld dat deze documenten waren opgestuurd door zijn familie in Albanië.

Dat betrokkene duidelijk heeft gezegd dat hij de originelen zo snel mogelijk ging krijgen.

Dat op het ogenblik dat hij de beslissing nam, de Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht was over de situatie.

Dat door niet op dat element te antwoorden in het kader van zijn beslissing, de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout maakt en tegelijkertijd zijn beslissing op een ondoeltreffende manier motiveert.

Het past hier de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te herinneren. Hieromtrent zal verzoeker een arrest van 30 januari 2009 nr 22.484 inroepen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat stelt: "er moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet antwoordt op het inroepen door de verzoekende partij in haar eis van de omzendbrief van 30/09/1997 betreffende het toekennen van een toelating tot verblijf op basis van het samenwonen in het kader van een duurzame relatie.

Voorzeker is de betrokken akte gemotiveerd wat betreft de cohabitatie van de verzoekende partij (door deze ingeroepen omdat zij zou toelaten, samen met andere omstandigheden, de voornoemde omzendbrief in haar voordeel toe te passen), cohabitatie die de verzoekende partij heeft beschouwd als zijnde ingeroepen op zich als uitzonderlijke omstandigheden, maar de akte geeft helemaal niet aan waarom in dit geval de voornoemde omzendbrief niet zou moeten worden toegepast, en dit terwijl deze omzendbrief op een duidelijk manier was ingeroepen en op een gedetailleerde en gefundeerde manier in perspectief werd geplaatst tegenover de situatie van de verzoekende partij.

De bestreden akte beantwoordt dus niet aan de vereisten van motivatie beoogd in het middel.

Het middel is gegrond."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota's met opmerkingen op vrijwel identieke wijze als volgt:

"Aangezien verzoeker (verzoekster) als enig middel opwerpt:

"Schending van de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve handelingen. "

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers (verzoeksters)inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker (verzoekster) het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr, R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, AIT. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker(verzoekster) het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel zijn juridische grondslag als zijn feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker (verzoeksters) toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot weigering van in overwegingname van de tweede asielaanvraag (bijlage 13quater) werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers(verzoeksters) uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers(verzoeksters) beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers(verzoeksters) enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers (verzoeksters)concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker(verzoekster) niet in overweging te nemen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (...)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en zij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker(verzoekster) werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat zijn betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Verzoeker(verzoekster) kan niet worden gevolgd, waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing "ondoeltreffend" zou zijn gemotiveerd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken waarop verzoekers(verzoeksters) echtgenoot zich bij zijn tweede asielaanvraag heeft beroepen (schrijven van de advocaat/ attest van het verzoeningscomité, twee brieven gericht aan G. M. (...) van 06.06.2011 en een aanbeveling opgemaakt door het Ministerie van arbeid, sociale zaken en gelijkheid van 29.09.2009 + certificaat van Ruko Sako d.d. 30.06.2010) en dat van elk van deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen
- dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,
- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker(verzoekster) niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker(verzoekster) kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker(verzoekster) niet ernstig kan voorhouden dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk zou zijn vermeld om welke redenen de bij de tweede

asielaanvraag voorgelegde documenten niet in aanmerking kunnen komen als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/ van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig beweren dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing zou beperkt hebben tot de loutere vaststelling dat geen nieuwe elementen werden aangebracht.

“De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, vastgesteld, na een bespreking van de zogenaamde nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht, dat verzoeker geen nieuwe gegevens aan brengt die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij deze naar voren hadden kunnen brengen, waaruit zou blijken dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond door verzoeker. ” (R.v.V. nr. 77 457 van 16 maart 2012)”.

De verwerende partij laat nog gelden dat naar aanleiding van verzoekers(verzoeksters) eerste asielaanvraag door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd vastgesteld dat verzoekers (verzoeksters) asielrelaas niet geloofwaardig is. Aangezien verzoeker(verzoeksters) zich bij zijn tweede asielaanvraag heeft gesteund om dezelfde motieven, is het geenszins onredelijk dat de voorgelegde stukken niet worden aanvaard als nieuwe gegevens die het bestaan aannemelijk maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker (verzoeksters) “geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)” werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers (verzoeksters)beschouwingen in haar inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers(verzoeksters) tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers (verzoeksters) concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Beide bestreden beslissingen verwijzen naar de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In de eerste bestreden beslissing, waarnaar de tweede bestreden beslissing verwijst, worden voorts de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag had neergelegd, beoordeeld en wordt finaal geconcludeerd dat “betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige

aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij de redenen niet zou hebben aangewezen waarom de door verzoeker overgelegde stukken geen nieuwe elementen kunnen uitmaken.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin opgeworpen wordt, “*verzoeker (verzoekster) is verwonderd over zo’n motivatie*” en “*opnieuw roept deze motivatie vragen op*” en “*dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing op ondoeltreffende manier motiveert*”, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

3.5. De Raad merkt op dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Evenwel sluit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “*nieuw*” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “*ernstige aanwijzing*”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in casu in de eerste bestreden beslissing dat kopies geen enkele bewijswaarde hebben daar de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

3.6 Verzoekers betwisten niet dat verzoeker kopies had neergelegd van een “*rapport van het nationaal verzoeningscomité, twee brieven gericht aan G. M. (...) van 06.06.2011 en een aanbeveling opgemaakt door het Ministerie van arbeid, Sociale zaken en gelijkheid van 29.09.2009 + certificaat van Ruko Sako van 30.06.2010*”. Verzoekers verwonderen zich over het oordeel van de verwerende partij aangaande de door verzoeker neergelegde kopies van de in de bestreden beslissing vermelde documenten omdat verzoeker tijdens zijn onderhoud met de verwerende partij duidelijk zou gezegd hebben dat hij de originelen “*zo snel mogelijk ging krijgen*”. Volgens verzoekers was verwerende partij bijgevolg ingelicht over de situatie en diende zij op dat element te antwoorden. De Raad wijst verzoekers er evenwel op dat uit de gegevens van het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoeker gesteld zou hebben dat hij de betrokken documenten “*zo snel mogelijk ging krijgen*”. Immers kan in de verklaringen die hij bij de

Dienst Vreemdelingenzaken aflegde op 29 juni 2012 met betrekking tot de door hem neergelegde documenten, het volgende gelezen worden:

“37. Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag ?

Betrokkene legt de volgende documenten voor :

- Begeleidende brief van zijn advocaat, opgemaakt op 18 juni 2012 met bijlage (Certificaat van het Nationaal Verzoeningscomité)

- Certificaat van het Nationaal Verzoeningscomité, opgemaakt op 12 juni 2012.

Bevestigd dat betrokkene in bloedwraak zit met de familie van zijn vrouw omdat hij haar heeft ontvoerd. Er werden meerdere pogingen ondernomen om een verzoening te bereiken maar zijn schoonfamilie gaat niet akkoord. Volgens hen zijn de Albanese autoriteiten niet in staat om slachtoffers van bloedwraak te beschermen.

→ Origineel gezien

- Rapport van het Nationaal Verzoeningscomité.

Er werd een onderzoek uitgevoerd tussen de periode van 20.03.2011 en 20.05.2011 ivm bloedwraak

→ Kopie met stempel van het Nationaal Verzoeningscomité

→ Naam van betrokkene wordt hierin niet vermeld

- Brief gericht aan G. M. (...), voorzitter van het Nationaal Verzoeningscomité Albanië ivm het onderzoek naar bloedwraak van de Europese Commissie, opgemaakt op 06.06.2011.

→ Kopie met stempel van het Verzoeningscomité

→ Naam van betrokkene wordt hierin niet vermeld

- Brief gericht aan G. M. (...) (voorzitter van het Nationaal Verzoeningscomité Albanie) ivm het onderzoek naar bloedwraak van de Europese Commissie, opgemaakt op 06.06.2011.

→ Kopie met stempel van het Verzoeningscomité

→ Naam van betrokkene wordt niet vermeld

- Aanbeveling (vertaald naar het Engels) opgemaakt door Ministerie van Arbeid, Sociale Zaken en Gelijkheid, op 29.09.2009 te Tirana + Certificaat (vertaald naar het Engels) opgemaakt door de notaris Ruko Sako, op 30.06.2010

→ Kopieën met stempel van het Verzoeningscomité

→ Naam van betrokkene wordt niet vermeld

Hoe bent u aan deze documenten geraakt?

Mijn moeder en mijn zus zijn naar het Verzoeningscomité in Tirana gegaan om deze documenten aan te vragen.

Mijn moeder heeft deze documenten aan iemand gegeven en deze persoon heeft me deze documenten in België persoonlijk overhandigd, Ik heb ze ongeveer 2 a 3 weken geleden ontvangen.

Is er een specifieke reden waarom u vandaag deze documenten voorlegt?

Ik wil met deze documenten aantonen dat mijn leven niet veilig is in Albanië zolang het conflict tussen mij en mijn schoonfamilie niet is opgelost.

Ik vrees voor mijn leven, ik word door mijn schoonfamilie met de dood bedreigd.

In november 2011 hebben we voor de laatste keer een poging ondernomen om een verzoening te bekomen, maar helaas zonder resultaat.

Hebt u nog contact met mensen in Albanië?

Ja, ik heb telefonisch contact met mijn moeder.

Ze heeft me niets nieuws verteld ivm mijn problemen.”

Gelet op het voorgaande mist verzoekers' verwachting om een motivering te vinden in de bestreden beslissingen aangaande de door verzoeker bij de verwerende partij afgelegde verklaring dat hij de originelen *“zo snel mogelijk ging krijgen”*, feitelijke grondslag. Verzoekers' problematiek is dan ook geenszins te vergelijken met het motiveringsgebrek in een beslissing van de verwerende partij dat vastgesteld werd in het door verzoekers in hun verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad omdat niet geantwoord werd op een door de betrokken vreemdelingen specifiek aangehaald argument .

3.7. Waar verzoekers in hun verzoekschrift aangaande *“het verslag”* van de Nationale Verzoeningscommissie, twee brieven gestuurd aan G. M. en een aanbeveling uitgaande van het Ministerie van Arbeid van 29 september 2009 betogen dat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat zij *“hadden kunnen neergelegd worden tijdens de eerste asielaanvraag”*, merkt de Raad op dat desbetreffende argumentatie feitelijke grondslag mist, aangezien dit geenszins te lezen valt in de motivering van de bestreden beslissingen. Derhalve is verzoekers' verdere betoog dat hieraan gekoppeld is en waarbij zij de motivering van de bestreden beslissingen op dit vlak niet deugdelijk achten, niet relevant.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA